

[Per Hækkerup.]

muligheder, men jeg siger, at det indtryk, man umiddelbart får, er, at i hele denne stærkt bevægelige periode i den europæiske politik er den danske regering stort set statisk. Jeg erkender naturligvis det nordiske initiativ, det har vi selv været med til at understøtte; det var heller ikke det, jeg talte om.

Må jeg så sige til hr. Poul Møller, at vi kan naturligvis diskutere, hvorvidt man skal betragte standardfradragets bortfald som en forringelse eller ikke af kildeskatteordningen. Det er bl. a. sådan noget, vi gerne vil diskutere med ministeren. Ja, vi fik at vide, at ministeren ikke betragtede det som en forringelse, og jeg betragter det som en forringelse. Må jeg så anføre et argument for, at jeg betragter det som en forringelse. Næmlig det argument, at dette, at standardfradraget bortfalder, betyder, at antallet af mennesker her i Danmark, der bliver fri for at lave selvangivelse, når kildeskatten bliver indført, bliver overordentlig stærkt reduceret. Med standardfradragets bortfald bliver praktisk talt enhver lønmodtager nødt til at lave selvangivelse, medens vi ved opretholdelsen af den ordning, som oprindeligt blev vedtaget, ville kunne have opnået, at en meget væsentlig del af landets borgere — jeg tør ikke sige hvilken andel, men en meget væsentlig del af landets borgere — helt kunne være sluppet for det skrivi, der hænger sammen med selvangivelsen. Det betyder altså, at vi får et system, som ministeren måske nok kan hævde indebærer en større matematisk retfærdighed, men som til gengæld bliver betydelig tungere at administrere, og som for den enkelte borger bliver betydelig vanskeligere at have med at gøre. Det kalder jeg en forringelse.

Jeg erkender, at opsparingsfradragene ikke er kommet med, men det — man må jo ikke sige noget slemt på talerstolen, ellers ville jeg have sagt, at det tror da pokker. Når man laver en så tosset opsparingsordning, som man nu har lavet, som jo overstiger, hvad selv filmsproducenters fantasi kunne føre til, da de lavede filmen om Ebberød Bank, er der ikke brug for at have fradragregler for opsparing i skattelovgivningen, så kan man klare det med at få direkte tilskud fra staten.

Så siger finansministeren, at der var jo

ikke noget at diskutere med hr. J. O. Krag om i går; fordi ministeren accepterede, at det er rigtigt, at kasseoverskuddet er forsvundet. Ja, det er det, og man må sige, at det er en ganske flot konstatering. Her fører man hele sin valgkamp, hele sin politik på, at nu skal vi have kasseoverskud, og det af en ganske betragtelig størrelse, for at kunne styre økonomien, og så forsvinder det sådan mir nichts, dir nichts her i løbet af de sidste dage, mens folketinget er inde, efter at vi har godkendt finansloven, og så siger finansministeren, når han bliver foreholdt dette: ja, det er rigtigt. Punktum. Ja men så må man dog i hvert fald erkende, at så er ministerens politik brudt sammen, men det vil ministeren altså ikke.

Her synes jeg, at vi fik en nydannelse i dansk sprogbrug og måske også i dansk økonomisk — tænkning kan man vel dårligt kalde det, men i hvert fald ordvalg. Det var hr. Henry Christensen, der sagde: ja, det er jo et rent bogholderispørgsmål, om det er kasseoverskud, eller det er Nationalbanken, der skal ordne det; det er sådan et bogholderispørgsmål. Ja, nu har vi jo ført mangfoldige diskussioner i dette ting om, hvorvidt det var en finanspolitisk vej eller en kreditpolitisk vej, vi skulle gå, og vi har alle sammen været enige om, at vi burde tilstræbe den finanspolitiske vej for at lette kreditpolitikken, og så kommer venstres faktiske leder . . . ordfører, og fortæller os, at det er bare et spørgsmål om bogholderi! Jeg synes, det er at tage lige lovlig flot både på finansministerens accept af, at hans politik er blevet til nul, og den faktiske situation.

Men så har, det erkender jeg, regeringen et vældig godt — jeg ved ikke, hvad man skal kalde det — bevis i hænde: renten er faldet. Det er glædeligt, at renten er faldet. Nationalbanken har oven i købet sat diskontoen en halv procent ned. Ja tak, men i forhold til hvad? Nationalbanken hævdede diskontoen 1 pct., efter at de nuværende regeringspartier sammen med den lille udbrøderflokk dernede havde forkastet det, som regeringen erkender er den bedste økonomiske politik, den 15. december. Derefter følte Nationalbanken sig tvunget til at hæve diskontoen med 1 pct. Nu er den sat ned med en halv pct., det vil sige, den er stadig væk en halv pct. højere, end den var, før